

Paní Willoughbyová byla mladá. Nosila brýle s tmavými obroučkami, černé vlasy mívala často stažené do culíku. Patřila mezi ty učitele, kteří při mluvení gestikulují rukama, a preferovala, když se třída aktivně zapojovala do výuky. Zdálo se však, že si Jessicy moc nevšímá.

Jedno z děvčat si odkašlalo. „Nic zajímavého, paní učitelko.“

„To doufám, protože si myslím, že byste odpoledne raději strávily venku s přáteli, než se mnou při úklidu přírodovědné učebny.“

„Všechno už je v pořádku, paní učitelko.“

„Díky za laskavost. Můžu tedy pokračovat, aniž bych byla hrubě vyrušována?“

„Ano, paní učitelko,“ odpovídaly dívky jednohlasně.

Spolužák ve vedlejší lavici zvedl hrozenou špinavou gumu, která se odrazila Jessice od hlavy, a vrhnul ji zpátky po děvčatech. „Vážně vtipný,“ zamručel.

„Co má za problém?“ šeptaly nahněvané dívky.

„Je tu nověj. Nezná naši zombie.“

Jessica pohlédla na nového spolužáka a pak sklopila zrak. Skutečně tu byl nový.

„Dobře, třído, teď se rozdělte do dvojic,“ řekla paní učitelka a tleskla rukama, „a ujistěte se, že si zvolíte někoho, s kým budete schopní práci dokončit, místo toho, abyste až do poslední možné chvíle dělali blbiny a bavili se. Tahle známka bude představovat padesát procent vašeho čtvrtletního hodnocení, takže se snažte.“

Jessica zamrkala. *Vybrat si někoho do dvojice?* Co jí zase uniklo?

Nový spolužák se postavil a přešel k její lavici.

„Ahoj, budeme spolu ve dvojici na ten projekt?“

Jessica těžce polkla. Předpokládala, že jí nic jiného nezbývá.

Dobře věděla, že nikdo jiný jí spolupráci nenabídne. Souhlasně přikývla.

Mladík se posadil vedle ní na prázdnou židli. „Já jsem Robert.“

„Jessica.“

„Tenhle projekt vypadá celkem zajímavě, ne?“

Jessica pomalu přikývla, aniž si byla jistá, o čem vlastně bude.

Nedávala předtím pozor.

Robert měl sportovní postavu, medově zlaté vlasy, oříškově hnědé oči a kůži opálenou do zlatohněda. Na sobě měl světle modré tričko s límečkem a seprané džíny. Na pravém zápěstí nosil do copánku spletený kožený náramek. Byl přesně tím typem kluka, kterého by se ve svém dřívějším životě snažila zaujmout.

Nyní si však přála být neviditelná.

„Jsem tu ve škole nový,“ mluvil dál Robert. „Můj táta je inženýr, dostal tady novou pracovní nabídku. Má radost, že budu chodit na tenhle předmět.“ Robert si rukou odhrnul vlasy z čela.

„A co ty, máš taky radost?“ Jessica se najednou zarazila. Co to dělá? Chtěla se přece držet stranou.

„Jo, mám, baví mě to, stavět věci a tak. Jenže tenhle předmět jsme na minulé škole neměli.“